

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 1 april 2019
18/2915/B

Huwelijk – niet-erkenning – artikel 27 WIPR – artikel 21 WIPR – openbare orde – artikel 146bis oud BW – schijnhuwelijk – artikel 12 EHRM – artikel 8 EHRM

Mariage – non reconnaissance – article 27 CODIP – article 21 CODIP – ordre public – article 146bis C.civ. – mariage simulé – article 12 CEDH – article 8 CEDH

In zake: A.R.V, Nr.18/2915/B

Gezien voorgaand verzoekschrift op 8 november 2018 aangeboden door meester L. Swelders, advocaat, kantoor houdende te 2018 Antwerpen 1, Brederodestraat 195/5, voor en namens:

V. N. K. M.,

geboren te [...] op [...] en wonende te [...] (Antwerpen), [...], met rijksregisternummer [...],

Gelet op het verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst neergelegd op 4 maart 2019 door meester L. Swelders, advocaat, kantoor houdende te 2018 Antwerpen 1, Brederodestraat 195/5, voor en namens:

T. R. Z.,

geboren te [...] (Filipijnen) op [...], wonende te Filipijnen, zonder gekend rijksregisternummer.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het inleidend verzoekschrift namens N. V., neergelegd ter griffie op 8 november 2018,
- het verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst namens R. Z. T. neergeld ter zitting van 4 maart 2019,
- de stukken neergelegd namens verzoekende partij,
- het schriftelijke advies dd. 24 januari 2019 en stukken neergelegd door het openbaar ministerie.

Op de zitting van 4 maart 2019 werden partijen bij monde van hun raadsman en H. De Vrij, substituut procureur des konings, gehoord in raadkamer.

De wet op het taalgebruik in gerechtszaken werd nageleefd.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoeker en vrijwillig tussenkomende partij te [...] (Filipijnen) op 29 oktober 2013.

De stad Antwerpen, district Merksem heeft op 17 februari 2015 geweigerd om het huwelijk te erkennen.

Eerder had Dienst Vreemdelingenzaken op 14 augustus 2014 al de visumaanvraag van R. T. afgewezen.

Verzoeker heeft bij toepassing van onder andere artikelen 31, 23 en 27 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissingen bij verzoekschrift neergelegd ter griffie op 8 november 2018. Bij verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst neergelegd ter zitting van 4 maart 2019 is R. T. vrijwillig in de procedure tussengekomen.

3. Beoordeling

3.1 Met betrekking tot de ontvankelijkheid

De vordering is regelmatig ingesteld en is na de vrijwillige tussenkomst van R. T. ontvankelijk.

3.2 Met betrekking tot de voor te leggen stukken

Overeenkomstig artikel 24 juncto artikel 27 WIPR moet de partij die een beroep doet op de erkenning van een buitenlandse authentieke akte, of de uitvoerbaarverklaring ervan vordert, een uitgifte van deze authentieke akte voorleggen, die volgens het recht waar zij is geweest, voldoet aan de voorwaarden nodig voor de echtheid ervan.

Artikel 30 §1 WIPR bepaalt dat een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België te worden voorgelegd.

De vereiste stukken werden door verzoekende partijen neergelegd.

3.3 Ten gronde

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (*B.S.* 1 juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat evenwel op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Uit een geheel van omstandigheden moet ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid als plechtige overeenkomst van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting.

Het behoort aan de weigerende instantie om haar argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

De vraag is derhalve of voldoende is aangetoond dat de intentie van minstens één van de verzoekers kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Uit het dossier blijken onder meer volgende elementen:

- R.T. zou via haar huwelijk verblijfsrecht krijgen in België. Zij geeft aan dat ze op het moment dat ze in contact kwam met verzoeker was ingeschreven op verschillende internationale datingsites. Zij was dus kennelijk op zoek naar een buitenlandse echtgenoot. Verzoeker zegt dat zij een buitenlander wilde na een slechte relatie met een Filipijnse man. Aangezien

verzoeker de eerste man was die haar contacteerde en ze meteen met hem getrouwd is, lijkt het er eerder op dat ze kost wat kost met een westerse man wilde huwen op zoek naar een beter leven in het westen.

- Het ontmoetingsrelaas dat wordt opgehangen is zeer opmerkelijk. Aanvankelijk zou verzoeker in contact getreden zijn met R. T. voor zijn zoon, toen het niet bleek te werken tussen die twee is hij in contact gebleven met R.T. Hij is dan op 5 oktober 2013 naar de Filipijnen gereisd waarbij hij voornemens was om met haar te huwen als het zou meevallen. R.T. was er blijkbaar niet van overtuigd dat verzoeker en zijn zoon effectief zouden komen, want ze stond hen, tegen de afspraak in, niet op te wachten op de luchthaven. Toen ze werd opgebeld is ze dan toch gekomen en heeft ze een hotel gezocht voor vader en zoon. Ze hebben dan uiteindelijk beslist om te trouwen, maar ze waren te laat om de wachttermijn van 12 dagen te kunnen respecteren. R.T. heeft dan toch kunnen regelen dat het huwelijk op 29 oktober 2013 is kunnen doorgaan.
- Er is sprake van een zeer snelle gang van zaken. Toen verzoeker naar de Filipijnen reisde was hij duidelijk nog niet overtuigd van het huwelijk, dit zou enkel doorgaan als het contact zou meevallen en R.T. was ook niet enthousiast, gelet op haar afwezigheid op de luchthaven bij aankomst. Dit maakt zeer duidelijk dat ze elkaar op dat moment nog absoluut niet goed kenden. Desalniettemin hebben ze een aantal dagen later besloten om in het huwelijk te treden.
- Verzoekers hebben als koppel zeer weinig tijd met elkaar doorgebracht voor ze trouwden, maar ook nadien. Verzoeker is nog één keer terug gereisd naar de Filipijnen in april 2015. Door een ongeval zou hij hier toen 4 maanden verbleven hebben.
- Verzoekers hebben niet echt een gemeenschappelijk taal om te communiceren. Uit de bijgebrachte gesprekken van sociale media, blijkt dat de kennis van het Engels van R. T. zeer beperkt is. Zij kent de taal onvoldoende om hier diepgaande gesprekken in de voeren. Gelet op de lange afstandsrelatie die verzoekers voorhouden te hebben, is taal de enige manier van communiceren. Zij kunnen elkaar dus niet goed kennen omdat ze niet goed met elkaar kunnen communiceren.
- Uit de bijgebrachte gesprekken via sociale media blijkt ook dat deze zeer oppervlakkig zijn.
- Er zijn dan ook veel onwetendheden. R. T. laat veel vragen onbeantwoord op de vragenlijst op de ambassade. Als het taalprobleem hiervan de oorzaak is, zoals verzoeker voorhoudt, is dit een bijkomende aanwijzing dat zij geen gemeenschappelijke taal hebben en derhalve niet op afdoende wijze met elkaar kunnen communiceren.
- Dan is er nog het zeer grote leeftijdsverschil van 39 jaar. Verzoekers bevinden zich in een totaal andere levensfase. R. T. geeft aan dat ze graag kinderen wil, hetgeen perfect normaal is op haar leeftijd. Zij zal echter, gelet op de leeftijd en de medische problemen van N. V. grotendeels alleen instaan voor de opvoeding van deze kinderen, hetgeen toch geen ideale situatie is.
- Het toekomstbeeld van N. V. is duidelijk dat hij een vrouw zoekt om hem te verzorgen, zodat hij niet naar een rusthuis moet. N. V. is in die zin een gemakkelijk slachtoffer. Hij is er ook van overtuigd dat Aziatische vrouwen nog meer respect hebben voor hun man.
- Hoe de toekomst van R. T. er in België zal uitzien, is minder duidelijk. Als ze dat echt zou willen zou R. T. eens in België wel mogen gaan werken volgens N. V., maar hij zou liever hebben dat ze thuis bleef. Als er kinderen zouden zijn zou hij zeker appreciëren dat ze thuis bleef om voor deze kinderen te zorgen. Het is niet duidelijk hoe het hypothetische gezin zou moeten

rondkomen met zijn pensioen van 1.100,00 euro en evenmin hoe R. T. het zou moeten redden, desgevallend met haar kinderen, als N. V. er niet meer zal zijn.

- Het staat vast dat de verwachtingen van N. V. weinig realistisch zijn en dat er R. T. een weinig benijdenswaardig leven te wachten staat in België. N. V. lijkt dit ergens ook te beseffen omdat hij zegt dat hij zou willen dat zijn zoon ook met een Filipijnse vrouw huwt zodat R. T. gezelschap zou hebben.
- Ondanks het feit dat verzoekers al sinds 2012 een relatie zouden hebben en al in 2013 gehuwd zijn, liggen er zeer weinig stukken voor die deze relatie aantonen.
- Tenslotte is het opvallend dat de weigeringsbeslissingen al dateren van 14 augustus 2014 en van 17 februari 2015 en dat verzoekers tot 8 november 2018 gewacht hebben om hiertegen beroep aan te tekenen.

Het geheel van deze gegevens, vormen voldoende gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens die aantonen dat minstens één van verzoekers bij het aangaan van het huwelijk niet de daadwerkelijke intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en dat het huwelijk er enkel op gericht was verzoeker een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. De door verzoekers aangehaalde elementen weerleggen deze vermoedens geenszins.

Het huwelijk is bijgevolg in strijd met de openbare orde.

Dienst Vreemdelingenzaken en de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen hebben terecht geweigerd het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers te erkennen.

Aangezien de bedoeling van het onderhavig huwelijk minstens in hoofde van één van partijen kennelijk niet gericht is op de doeleinden van een authentiek huwelijk, kan er geen sprake zijn van een schending van de huwelijksvrijheid in de zin van artikel 12 EVRM of van de eerbiediging van het privé-leven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het verzoek wordt afgewezen.

4. Beslissing

De rechtbank stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd en verwerpt verdere en strijdige middelen.

Het verzoek wordt ontvankelijk maar ongegrond verklaard.

De kosten worden ten laste van verzoekers gelegd.

De rechtbank steft vast dat de verzoekende partij op huidig ogenblik geniet van rechtsbijstand.

Dit vonnis werd uitgesproken op één april tweeduizend negentien in raadkamer van de Kamer AF1, die samengesteld was uit:

A. Wynants, rechter,
H. De Vrij, substituut procureur des Konings,
A. Rasschaert, griffier.